

Smitsom trængsel og falsk alarm

27. afsnit i Onkel Svends
julefeuilleton

Det var en mørk og stormfuld nat. Pensionisten lå på fortovet og kunne ikke mindes, at han nogensinde havde trængt mere til at blive forkælet.

Han greb et mundbind, som en hvirvelvind havde fået til at skifte retning. Det var netop det mundbind, der var skyld i, at han faldt.

Da han bøjede sig for at samle det op fra fortovet, fik vinden fat i det, og han fik overbalance, da han rakte ud efter det.

Han havde samlet så mange mundbind op i den seneste tid, at flere var kommet med anerkendende bemærkninger:

"Her gør vi alt muligt for at undgå at blive smittet og går glip af alverdens ting, og så lader folk bare deres virus og bakterier ligge og flyde alle vegne..."

"Det er godt, at nogen som dig rydder op efter dem og samler deres mundbind op".

Bemærkninger som dem lunede lidt i decemberkulden.

Men det var ikke kun mundbind, der lå og flød, pensionisten samlede op.

Når han var sikker på, at ingen så det, kunne han også finde på at samle mundbind op fra skraldespande.

Smitterisikoen var han ikke bange for. Tvært imod.

Efter hvad han havde set og kendte til, så var der her tale om en sygdom, som man kunne få glæde af.

USA's udkældte præsident havde

været smittet, men havde efter et par dage på hospitalet erklæret sig villig til at kysse og kramme tusindvis af begejstrede tilhængere, som var mødt op for at hylde ham, og som tilsyneladende ikke på nogen måde forsøgte at værne sig mod smitte. Men som tvært imod så ud som om, de gerne ville kysse præsidenten.

Pensionisten havde ikke behov for at kysse og kramme andre end et par stykker.

I den henseende var hans kone nu helt uden for rækkevidde.

Siden hun havde set ham snuse til et brugt mundbind, som han burde vide ikke var hans eget, havde hun beholdt sit monstrøse visir på - også derhjemme.

Og hun nægtede at sove i samme rum som ham. Så han måtte sove på sofaen i stuen.

På en øverste etage i et Humlebyhus er der for lidt plads til et par, som ikke kommer godt ud af det med hinanden.

Det blev ikke bedre af, at hun for et par måneder siden var faldet tilbage i sine gamle uvane med kun at byde på vegetar-mad.

Grønsagsmos kunne i heldige tilfælde godt minde lidt om leverpostej af udseende. Men smagen lod meget tilbage at ønske.

Det havde udviklet sig til at blive nogenlunde mellem dem omkring 1. december.

Konen havde inviteret ham ud at spise. Og det var lige, hvad der skulle til for at formilde pensionisten.

Hun måtte have indset, at hun ikke kunne blive ved med at spise ham af med gulerødder på 100 måder blandet med forskelligt andet grønt.

Men restaurantbesøget blev det kun værre af - meget værre.

Restauranten - et stykke nede ad Vesterbrogade - hed "Grød". Sjovt navn!, havde pensionisten syntes indtil, det gik op for ham, at det ikke var en vittighed men skulle tages helt bogstaveligt.

Spisekortet bød på grød i forskellige varianter og absolut ikke på noget som helst, han havde lyst til at sætte tænderne i.

Han holdt det kun ud og fik maden ned fordi, han kom til at tænke på Lones pølsevogn lidt længere nede på den anden side af gaden og dermed på noget helt andet end den portion, han havde foran sig.

Men konen var mæt og glad, da de kom ud. Hun så faktisk så glad ud, at han ligefrem fik lyst til at give hende et kys.

Lige ved siden af "Grød" var der en ny smørrebrødsforretning med navnet "Nabo".

"Du plejer at sige, at smørrebrød er Danmarks enestående bidrag til gastronomi i verdensklasse. Vi følger dagens succes op med, at jeg inviterer på smørrebrød en af dagene op mod jul.

Det er på høje tid, at du bliver kælet lidt for. Man kommer let til at føle sig ensom og lidt udenfor det hele med al den corona."

Pensionisten listede sig til at give sin kone et lille klem. Og minsandten

Pensionisten faldt og slog sig, da en kastevind fik fat i det mundbind, han ville samle op.

om ikke hun gav ham lov til at holde hende i hånden hele vejen hjem.

Da konen et par dage efter helt tilfældigt fra vinduet så ham snuse til et mundbind, han lige havde samlet op fra rendestenen uden for deres eget hus, blev den rimeligt gode stemning mellem dem forvandlet til iskold afstandstagen i alle henseender.

Pensionisten følte sig ikke skyldig. Hun havde jo selv sagt, at hun først kom hjem ud på aftenen. Og han havde som sædvanlig sikret sig, at ingen andre så det, da han snuste til det mundbind, han lige havde samlet op.

"Hvad bilder du dig ind? Jeg så dig tage det klamme mundbind op under næsen. Er du ligefrem ude på at blive smittet", råbte konen ham ind i ansigtet.

Hendes eget ansigt blev udtydeligt, fordi hendes visir duggede. Visiret havde hun i et stykke tid ellers kun brugt, når hun var ude at handle.

"Jeg ville bare mærke om, mundbindet stadig var varmt og lige var smidt, så jeg måske kunne nå at pågribe synderen".

"Fra nu holder du dig så langt fra mig så meget, det nu kan lade sig gøre på den plads, vi har. Jeg vil ikke risikere noget", svarede konen.

Fra da af sov pensionisten på sofaen i stuen.

Efter nattens hårde tur på fortovet stillede pensionisten alarmen på sin telefon til at ringe så tidligt, at han kunne nå igennem til sin læge i morgens telefontid.

Han blev lysvågen, da alarmen lød, selv om han havde sovet dårligt og

alt for lidt. Det lykkedes ham at få en hosten til i hans egne ører at lyde overbevisende.

Nu skulle det gøre godt med et par dage på langs og at blive vartet op af tililende nabokoner med alskens lækkerier.

Han havde læst i Nabo, at det var sådan corona-ramte i Humleby plejede at blive plejet med den sygdom.

Da han kom igennem til lægen efter lang tids venten med kedelig pausemusik, lykkedes det ham igen at hoste ret overbevisende:

"Jeg tror, jeg ("host"- "harrk") er smittet med corona. Jeg vil gerne testes...."

"Åh nej. Ikke allerede igen. Tænk på, at du står i vejen for de unge, og det er især blandt dem smitten

breder sig for tiden”, sagde lægen.

”Det er bestemt ikke for min fornøjelses skyld, at jeg (”harrk!, host!”) lader dem rode med en vatpind rundt om min drøbel. Det er meget ubehageligt. (”host, harrk!”)”.

Lægen svarede efter lidt tøven: ”Jeg kan godt høre, at din hosten lyder lidt anstrengt. OK, du får en henvisning til endnu en test. Og hav så en god jul! og et coronafrit nytår!”.

Pensionisten var glad og optimistisk, da han ved frokosttid gik en tur ned til hjørnet, hvor Frederiksberg Allé munder ud i Vesterbrogade til Lones pølsevogn. Han lod de mundbind, han så på vejen, ligge. Dem regnede han ikke med at få brug for.

Efter en højst upassende og med garanti uøkologisk frokost gik han hen og fandt bussen, der kørte til Hvidovre Hospital.

Det viste sig, at han kom på et godt tidspunkt. Der var ikke særlig lang ventetid.

Da test-prøven var taget modstod pensionisten fristelsen, da han gik forbi affaldskurven uden for, selv om den var proppet med særdeles lovende mundbind.

Han stolede fuldt og fast på, at det nu var hans tur til at blive forkælet og vartet op af søde nabo-koner.

Dagen efter åbnede han med spændt forventning ”minsundhedsplatform.dk” for at se testresultatet.

”Negativ!”. Endnu engang.

– Skal man ligefrem mase sig ind til en ungdomsfest, eller søge arbejde hos en minkavler for at blive smittet, tænkte pensionisten bittert.

Han gik en tur ud. Det var koldt og overskyet. Og minsandten om ikke, der var sne i luften.

Ud for Netto blev han råbt an. Det

var den berygtede rørlægger:

”Du trænger da vist til en opstrammer. Jeg synes, du ser noget hængemulet ud”. ”Har du mundbind med? Ellers går jeg først ind og køber et til dig! Dem skal vi have på indtil, vi sidder ned”.

Pensionisten lod sig overtale til at gå med ind i Bob’s julepyntede hytte og lod sig beværte med både et stort glas øl og et lille glas med noget velgørende stærkt og krydret.

Det hjalp lidt på humøret. Han fortalte rørlæggeren, at han var blevet testet dagen før, men at resultatet var negativt:

”Det er da positivt, skål på det! og op med humøret”, sagde rørlæggeren.

”Din kone ser for resten strålende ud. Har hun ikke slanket sig?”

”Godt, at der nu snart kommer en vaccine, så vi ikke længere skal holde afstand og kan slippe af med de forbandede mundbind.”

Pensionisten kunne ikke se det strålende ved en surmulende kone, som slog sit visir ned hver gang, han kom tæt på. Men han sagde ikke noget og lod sig beværte med endnu et stort glas øl af den i øvrigt yppige servitrice, hvis øjne så ud som om, der gemte sig et stort smil under hendes mundbind.

Han var i nogenlunde humør, da han kom hjem. Aftensmaden gjorde det dog svært at holde humøret oppe.

Ud på aftenen fortalte han konen, at han var testet negativ.

”Hvor er jeg glad! I nat må du sove inde hos mig. Andre skal man jo holde på afstand, så jeg er hudsulten”, sagde konen.

”Og jeg er skrupsulten”, svarede pensionisten.

”Nå ja. Den ret linser, jeg spiste dig af med i aften, levede på ingen måde op til den pragtfulde linsegrød, vi fik på restauranten. Jeg smører et par

natmadder. Og så går vi ind i seng”.

Pensionisten kunne godt se, at rørlæggeren havde ret i, at hun faktisk så godt ud, når det kom til stykket.

Efter en god nats søvn vågnede pensionisten op til en glad kone, som havde kaffen klar.

”Har du kigget ud?”, sagde konen.

Et tykt snedække kamouflerede det grimme roderi af stilladser, skurvogne, og store sække med byggeaffald, som ellers i lang tid havde præget gadebilledet. Også de klamme mundbind, der lå og flød alle vegne, var dækket af sne.

Konen åbnede vinduet, så de kunne fylde lungerne med den rene og klare luft.

”Juleaften bliver du ikke spist af med linser, bulgur og halløj. Hvad siger du til en god saftig andesteg med det hele?”.

”Glade jul!, siger jeg bare”, svarede pensionisten.

”Og godt nytår med nærkontakt af tredje grad hele raden rundt!”, svarede konen.

Onkel Svend.